

חמשיריים

חייל הידוע לגנאי
חשב כי ללהום לא כדאי.
בזמן הקרבות
הסתובב ברחובות
וקיבל עם כולם "אות סיני".
הגרעין הזה, שדה בוקר

★ ★ ★

מעשה בעלמה מכפרי-בוטן,
יפה, חיינית, דקת-מותן,
שנתנה לצעיר
להשמיץ לה שיר,
ומאז אחיותיה — דודות הן.
דן מירקין, חיפה

העולם הבא

בעריכת לילי גילי

מוזמנים משתתפים. הזוכה השנוע בפרס של 10 ל"י היא תמר נוח, צה"ל, המתבקשת להודיע את כתובתה המלאה למערכת העולם הזה.

החיים והמוות ביד אבא

הוא היה מדריך תיירים. כשהביא אותם למלון דן, אמר: "את הבניין הזה תיכנן אבא שלי." כשהראה להם את בית הוועד הפועל, אמר: "את הבניין הזה בנה אבא שלי."
לכסוף, כשהגיעו לסדום, אמר להם: "זהו ים המוות."
אמרו לו: "יודעים, יודעים. אבא שלך הרג אותנו."

שאל מנשה, סדום

סעות לעולם צודק

עסק למנורות כביסה. (מעריב)
מרדכי דן, תל-אביב
הלבנים יוצאים מאיר-יעיניים.
כנופית השמיניות, שהמתחה ב-
גניבות. (הארץ)
אליק מג, חיפה
בעיניהם, היתה זו סתם מתיחה
אחת גדולה.
תשפ"ט מס, 19. (דבר)
דב ים, יזרעאל
פרש יוגרל בין המשתבצים.
מושחת על עקרונות צודקים.
(ידיעות אחרונות)
שלום ברכאל, חולון
זהו הסוג המסוכן ביותר של שחי
תות.

הערות-שוליים

בשעתו אמר דוד בן-גוריון כי אינו משלים עם משטר המפלגות המוביל לשחיתות, והשבוע חזר והכריז בוועידת האיכרים כי אינו גורס את ההפרדה בין הסקטור השיתופי לפרטי . . .

... בקיצור: נראה כי בן-גוריון איננו גורם את כל המשטר שהקים.

בפתיחת הועידת מק"י הושר הימנון "התקווה" . . .

... הדגש הרשם כמובן על המלים "ולפאתי מזרח קדימה".

עיריית תל-אביב הכריזה על "מבצע שקט" . . .

... ובאותו שבוע הודיעה גם על חגיגות היוכל של העיר.

סיסתו של דובינר, הועזן כי ייצא אשכוליות משומרות עתיד להכניס למדינה סכומים עצומים במטבע זר:

... רק אשכוליות יצילו את אשכול.

פרש ישראלי

אולם מזהם.
המוזן אדם.
מחניק עד להבעיית.
סרט עברי וסיגריה עברית.
מי קולון, פודרה,
שפתון, תמרוקים,
מתחבקים כמו בדאנס.
לבוש נשף מחשוף פוער
עד המעי העיור.
הס. מאפיל.
הסרט מתחיל.
פכלב פצוע פינור נאנק.
יורים!!!
(כדורי סרק).
הגיבור: יהודי טוב, עם אקדח בצד.
על קו-הרקיע פוסע לבד.
ואז נראים
פרצופי אנשים רעים.
אש מקלעים:
תף!!! תף!!!
(דופקים במקל על פה).
סער. רעם.
הגיבור מנופף בידיו בזעם.
ראקטה אדומה עולה למרום
(באמצע היום).
סכנה!
התמונה משתנה:
מ ס ד

מכונית אמבולאנס טסה
(פירסומת ל"הדסה").
האחות מאיצה:
"בעוד שתי דקות
צריך הגיבור להיפצע!"
מאחורי סלע, ליד הגיבור,
חוראני — חצי לבן חצי שחור —
מרים קולו, שואג כמו פר:
"אדבוחים! אודרובום!
עליהם! נאָר!"
רובה צ'כי בשתי הידיים,
להב הכוונת בין הכתפיים,
לוחש בכעס לגיבור:
"עמוד בפוזת, חמור!"
הודק.
מפץ.
גיבורנו, אחוז השבץ,
נופל.
בפאתוס כורע.
קהל יהודים דומע.
האמבולאנס בא
מעבר להר,
לא מוקדם מדי,
אף גם לא מאוחר.
האש מתחדשת.
בוום!!! טראח!!!
תודה לאל:
מ ס ד

תמר נוח, צה"ל

מאגרות הספרות העברית

קולגה

אביגדור המאירי נכנס פעם למסעדה תל-אביבית כדי לסעוד את לבו. כשביקש לבסוף את התשבון, הגיש לו המלצר חשבון ממולח ומפולפל הרבה יותר מן התבשילים עצמם. המאירי לא התרגש וביקש את המלצר לשלוח אליו את בעל המסעדה.

"שלום אדוני," אמר המאירי. "איך זה מגישים לי כאן חשבון כזה? האם אינך מכיר אותי?"

"לא אדוני," הצטדק בעל המסעדה.

"אני קולגה שלך," הסביר המאירי. "חבר למקצוע."

"או, סליחה!" אמר בעל המסעדה. "באמת לא ידעתי. אתן הוראה לתת לך הנחה של חמישים אחוז."

המאירי שילם את החשבון המקוצץ, לבש את מעילו ועמד ללכת. אז קרא לו בעל המסעדה ואמר: "סליחה, האוכל לדעת איפה היא המסעדה שלך?"

"אין לי שום מסעדה," השיב המאירי.

"מה פירושך?" זעק בעל המסעדה. "הרי אמרת לי שאתה חבר למקצועי!"
"נכון," חש המאירי לאוזנו לפני צאתו מהמסעדה. "גם אני גנב כמוך."

הזמן הנכון

במסיבת סופרים בתל-אביב, טען אחד המשוררים הישראליים:

"כל סופר חייב להכיר את עצמו ולנצל את כשרונו בהתאם לנטייתו המיוחדת ואפילו בהתאם לשנעונותיו. אני, למשל, יודע כי הכשרון שלי מתגלה בכל שאת. דווקא כשאני כותב בשעות הבוקר."

"אם כך," שאל מיד המשורר אברהם שלונסקי, "מדוע אתה כותב תמיד דווקא אחרי-הצהריים?"

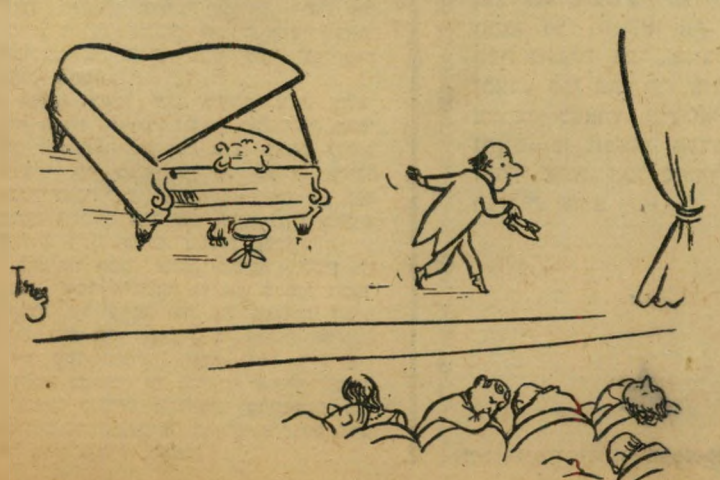
אין רע בלי טוב

פעם בא אל נחום סוקולוב סופר עברי שקבל מרות על כך, שאחד הספרים, אשר באותה תקופה נחשב לנועז ביותר, תורגם לעברית ויצא לאור בארץ-ישראל. "זהו ספר איום," טען אותו סופר, "ההשפעתו על הנוער תהיה מזיקה מאד. וכל זה לא היה מרגיז אותי כל כך, אילו לכל הפחות היה הספר טוב מבחינה ספרותית!"
"אל תתרגש אדוני," השיב לו סוקולוב. "ספר רע אינו יכול להיות מסוכן, אלא אם כן הוא ספר טוב."

מלווה עממי

יום אחד, בשבתו בחברה, השמיץ מנהל "בנק לאומי לישראל" זיגמונד הופמן הברקה נאה. כשהכל נהנו הנאה רבה, הוסיף הופמן ואמר: "עלי להודות כי אין זה פרי מחשבתי שלי. מצאתי רעיון זה בשיר של שאול טשרניחובסקי, והרשיתי לעצמי לקחת אותו כהלחאה."

שמע זאת הסופר עימנואל הרוסי והוסיף מיד: "וזהו הפעם הראשונה בחיי שאני רואה משורר נותן הלהאה לבנקאי."

סוף הקונצרט